

ה"ת 1797/10/18 - חירי אבו סולב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום ברחובות

ה"ת 1797-10-18 אבו סולב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מבקש	חירי אבו סולב
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בעניין השבת תפוס.

עסקינן ברכב של המבקש, אשר נתפס ע"י המאשימה, בהיותו כזה הנחשד להיות האמצעי לביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ביום 09.12.18 ניתנה החלטת כב' השופטת סבחת-חיימוביץ' בהחלטת המבקש להחזרת התפוס. בהתאם להחלטה זו, הורה בית המשפט על החזרת הרכב למבקש בכפוף להפקדה ע"ס סך ₪ 11,850 וחתימה על התחייבות עצמית.

הואיל ולא עלה בידי המבקש לגייס את סכום ההפקדה, הרכב נותר תפוס בידי המאשימה.

המבקש עותר כעת לעיון מחדש בהחלטה. בבסיס בקשתו, הטענה בדבר חלוף הזמן ממתן החלטת כב' השופטת סבחת-חיימוביץ' (כשנתיים) ומאז תפיסתו של הרכב (כ- 3 שנים), אשר לטענת המבקש משנה את האיזון בין האינטרס הציבורי לפגיעה בזכותו לקניין. מן הנימוקים המפורטים בבקשה, עתר המבקש להורות על ביטול ההפקדה הכספית כתנאי לשחרור הרכב.

בתגובת המשיבה, אשר הוגשה מיד בסמוך לבקשה, טענה המשיבה אך לעניין סכום ההפקדה, ואף ציינה כי מוכנה הייתה ללכת כברת דרך לקראת המבקש ולהסכים על הפחתת הסכום לכדי 10,000 ₪. רק אתמול, ערב הדיון, הגישה המאשימה תגובה נוספת, שבמסגרתה טענה שתי טענות מהותיות, האחת, כי אל לו למותב זה שדן בתיק העיקרי ושומע הראיות בתיק לדון בבקשה זו מחשש לזיהום ההליך, והשניה - כי אין כל סמכות לבית המשפט לעיין מחדש בהחלטה שניתנה בבקשה לעיון חוזר, ומשחלף המועד להגשת ערר, הרי שעסקינן בהחלטה חלוטה.

בדיון שהתקיים לפניי היום שמעתי טיעוני הצדדים בעל פה.

עמוד 1

לאחר שעיינתי בטענות בכתב, נתתי דעתי לטיעונים בעל פה ועיינתי בפסיקה רלוונטית, להלן החלטתי בבקשה:

בכל הנוגע לטענת המאשימה, כי אין מקום שמותב זה ידון בבקשה היות ולפניו נשמע הליך שמיעת הראיות בתיק העיקרי, הגעתי לכלל מסקנה, כי דינה של הטענה להידחות. די להפנות לעניין זה להחלטת כב' בית המשפט העליון, ב- **בש"פ 5894/20** שניתנה זה לא מכבר (ביום 16.09.20) [פורסם בנבו]. בהחלטה זו, קבע כב' השופט סולברג, כי משעה שמוגש כתב אישום, הסמכות לדון בעניינים של תפוסים הכרוכים באותו הליך, מסורה בידי הערכאה שאליה הוגש כתב האישום. עוד קבע בהחלטתו, באשר ל**מותר** שיידון בבקשה, כהאי לישנא:

"בית המשפט המחוזי עמד על כך, שלא תמיד ישמע דיון בשאלת החזרת התפוס לפני אותו מותב שדן בהליך העיקרי, גם אם ההליכים נדונים באותה ערכאה. אמת נכון הדבר, בחלק מן המקרים כאשר תוגש בקשה להחזרת תפוס לערכאה שאליה הוגש כתב האישום, תידון בקשה זו לפני שופט אחר מזה שדן בהליך העיקרי. לעיתים, נדרש הדבר על מנת למנוע חשש מפני משוא פנים של המותב הדן בהליך העיקרי, ופעמים אחרות שיעילות הדיון עשויה להצדיק זאת. יחד עם זאת, מדובר בעניין התלוי בנסיבות כל מקרה לגופו, ופעמים, כמו בענייננו, אין מניעה כי המותב שבקי ורגיל בפרטי התיק, יכריע בבקשה להחזרת תפוס. ככל שאין מניעה לעשות כן, ישנה עדיפות ברורה בקיום הדיון בענייניו של התפוס, לפני המותב שדן בתיק העיקרי" (שם, פס' 26 להחלטה) [ההדגשה אינה במקור - א.ה.ה].

מן הדברים האמורים עולה, כי ככלל ניתנת עדיפות לבירור בקשה להחזרת תפוס דווקא אצל המותב הדן בתיק העיקרי. החרג לכך, הוא כאשר קימת מניעה מיוחדת שעשויה ליצור משוא פנים או לזהם את ההליך.

והנה, בנסיבות המקרה שלפניי אין כל נסיבה מיוחדת המצדיקה בירור הבקשה לפני מותב אחר, שאינו דן בתיק העיקרי. שהרי, כאמור, העילה שבבסיס הבקשה לעיון חוזר היא חלופי הזמן, ואין כל טענה לעניין הראיות בתיק או טענה מהותית אחרת לגופו של עניין. בנסיבות שכאלו, לא מתעורר כל חשש למשוא פנים, או חשש שמא בית המשפט ייחשף למידע ולראיות שאינן אמורות להיחשף לפניו (כדוגמת ראיות בלתי קבילות וכד').

אשר על כן, אני דוחה את טענת המשיבה, כי יש להעביר את הבקשה להתברר לפני מותב אחר.

באשר לטענת המשיבה, כי אין הליך של "עיון חוזר" בהחלטה בבקשה להחזרת תפוס, גם דינה של טענה זו להידחות.

ראשית, בידי בית המשפט סמכות טבועה כללית לעיין מחדש בהחלטות ביניים ובצווים הניתנים על ידו, במקרים של שינוי נסיבות או ראיות חדשות המתגלות. שנית, כפי שצוין ע"י ב"כ המבקש - ב- **בש"פ 5820/16**, הדגיש כב' בית המשפט העליון את אופיים הזמני של צווי בית המשפט הניתנים לעניין החזקת תפוסים ע"י המשטרה:

"ואמנם, בית משפט זה שב והדגיש את האופי הלא-סופי של הצו שניתן מכוחם של סעיפים 34 ו-36

לפקודת סדר הדין הפלילי בהקשרים השונים... האופי הזמני של סמכות תפיסת החפצים בא לידי ביטוי, כאמור, גם בלשון של ההוראות המסדירות סמכות זו... אם כן, שיקולים שונים שעניינם התפתחות החקירה וההליך הפלילי; גילוי ראיות נוספות; שינוי כלשהו בנסיבות; ומשך הזמן שבו מוחזק החפץ על-ידי המשטרה הם כולם שיקולים אשר מחייבים הכרה באפשרות של בית המשפט לעיין בהחלטות קודמות שניתנו על-ידו בעניין הטיפול בחפצים שנתפסו".

לאור האמור, אני דוחה גם את טענת המשיבה, כי אין להידרש לבקשה לעיין חוזר בהחלטת כב' השופטת סבחת-חיימוביץ'.

וכעת, לגופו של עניין -

אין חולק, כי רכבו של המבקש מוחזק ע"י המשטרה מזה כשלוש שנים תמימות, וכי החלטת בית המשפט לעניין שיעור ההפקדה ניתנה לפני כשנתיים. מאז, לא עלה בידי המבקש לגייס את סכום ההפקדה.

התיק מצוי כאמור בהליך של שמיעת ראיות, לקראת תום פרשת התביעה.

המשיבה לא חלקה על כך, ששהייה כה ממושכת של הרכב באחסנה מובילה לירידה בערכו בשוק ועשויה להסב נזק מכני לרכב. יתרה מכך, אף ביקשה בשל כך, במסגרת טיעוניה, כי בית המשפט יוציא תחת ידיו צו מכירה של הרכב.

ב"כ המבקש טען, כי לא רק שנגרמים למבקש נזקים כתוצאה מהחזקה כה ממושכת של הרכב, הרי שבעקבות משבר הקורונה הורע מצבו הכלכלי של המבקש והאפשרות לגייס את סכום ההפקדה הכספית התרחקה ממנו עוד יותר.

הנה כי כן, במכלול נסיבות התיק והעניין, על מנת שלא לפגוע בתכלית התפיסה לצרכי חילוט של הרכב שנתפס, ומאידך לא לפגוע במבקש פגיעה שאינה מידתית, החלטתי לעיין מחדש בהחלטת בית המשפט מיום 09.12.18 ולהורות על החזרת התפוס בכפוף להפקדה כספית ע"ס 7,500 ₪ בצירוף ערבות צד ג' ע"ס 15,000 ₪, וזאת בנוסף להתחייבות העצמית עליה הורתה כב' השופטת סבחת חיימוביץ'.

סבורני, כי די בתנאים אלו, בכדי להבטיח את מטרת התפיסה של הרכב, ועל כן כך אני מורה.

אני דוחה את בקשת המשיבה למתן צו מכירה לרכב.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"א, 15 נובמבר 2020, בהעדר

עמוד 3

הצדדים.